

Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 01.09.1994, sp. zn. 5 To 441/94, ECLI:CZ:KSUL:1994:5.TO.441.1994.1

Číslo: 51/1995

Právní věta: Podmínky nahrazení vazby zárukou za další chování obviněného podle § 73 odst. 1 písm. a) tr. ř. nebudou zpravidla splněny u nabídky rodičů mladistvého, kteří měli s jeho výchovou závažné problémy, jež mimo jiné vyústily i ve spáchání posuzované trestné činnosti.

Soud: Krajský soud v Ústí nad Labem

Datum rozhodnutí: 01.09.1994

Spisová značka: 5 To 441/94

Číslo rozhodnutí: 51

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Záruka za další chování obviněného

Předpisy: 141/1961 Sb. § 73 odst. 1 písm. a)

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 51/1995 sb. rozh.

Podmínky nahrazení vazby zárukou za další chování obviněného podle § 73 odst. 1 písm. a) tr. ř. nebudou zpravidla splněny u nabídky rodičů mladistvého, kteří měli s jeho výchovou závažné problémy, jež mimo jiné vyústily i ve spáchání posuzované trestné činnosti.

(Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 9. 1994 sp. zn. [5 To 441/94](#))

Krajský soud v Ústí nad Labem zamítl stížnost matky mladistvého proti usnesení Okresního soudu v Mostě ze dne 12. 8. 1994 sp. zn. Nt 1040/94.

Z odůvodnění:

Obviněný mladistvý P. F. je stíhán pro trestné činy krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zák., kterých se měl dopustit společně s dalším pachatelem vloupáním do několika prodejen a restaurací, kde odcizili zboží za několik desítek tisíc korun. P. F. byl vzat do vazby dne 27. 2. 1994 usnesením Okresního soudu v Mostě sp. zn. Nt 730/94 z důvodu uvedeného v ustanovení § 67 písm. c) tr. ř. Takto soud rozhodl i na podkladě závěru, že účelu vazby u mladistvého nebylo možno dosáhnout jinak, neboť jeho umístění do výchovného ústavu již nepřicházelo v úvahu. Trestnou

činností si mladistvý P. F. opatroval prostředky k obživě.

Usnesením ze dne 12. 8. 1994 sp. zn. Nt 1040/94 zamítl podle § 72 odst. 2 tr. ř. Okresní soud v Mostě žádost matky mladistvého P. F. o jeho propuštění z vazby, když současně nepřijal nabídku převzetí záruky za další chování mladistvého s poukazem na nesplnění podmínek ustanovení § 73 odst. 1 písm. a) tr. ř.

Ve stížnosti, kterou v zákonné lhůtě proti tomuto usnesení podala L. F., matka obviněného, je namítán nesprávný postup, jakým okresní soud zjišťoval informace k její osobě za účelem posouzení důvěryhodnosti. Pokud je okresním soudem z pracovního posudku zaměstnavatele matky odsouzeného zjišťováno, že není osobou důvěryhodnou, jak je ustanovením § 73 odst. 1 písm. a) tr. ř. požadováno, pak stěžovatelka považuje za potřebné uvést, že do doby, než byl její syn vzat do vazby, řádně vykonávala své pracovní povinnosti. Protože však návštěvní dny ve věznicí byly určeny na pátek, tedy pracovní den, snažila se dohodnout se zaměstnavatelem, aby jí v těchto dnech byla poskytnuta dovolená, popřípadě umožněno přidělenou práci vykonat o sobotách a nedělích. V tom jí však zaměstnavatel nevyhověl. Stejně tak jí nemohl vyhovět ředitel věznice ve změně návštěvních dnů. To vše ji donutilo, aby i přes zákaz zaměstnavatele syna navštěvovala, vědoma si případných následků, a posléze i rozvázala pracovní poměr. Od počátku nesouhlasí s umístěním syna ve vazbě a s tvrzením soudu, že si trestnou činností opatroval prostředky k životu. Skutky páchal v průběhu několika týdnů, což neodpovídá závěru, že by se takto živil delší dobu. Vzhledem k tomu, že syn velice těžce nese vězeňské prostředí a byl by chopen spáchat i sebevraždu, má ona zato, že její návštěvy jsou pro něj velmi důležité. Navíc se tak snaží ovlivnit jeho myšlení a poskytnout mu duševní podporu. Považuje tedy za nutné ověřit svůj pracovní posudek u současného zaměstnavatele, když jde o jeden z předpokladů propuštění syna z vazby.

Krajský soud v Ústí nad Labem přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení, jakož i postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům:

V daném případě z podnětu návrhu stěžovatelky zjišťoval okresní soud, zda jsou dány zákonné podmínky ustanovení § 73 odst. 1 písm. a) tr. ř. pro nahrazení vazby mladistvého zárukou důvěryhodné osoby, schopné příznivě ovlivňovat jeho chování s poskytnutím i dalších garancí, jak je tímto zákonným ustanovením požadováno v souvislosti s tím, zda je nabízená záruka vzhledem k osobě obviněného a k povaze projednávaného případu považována za dostatečnou. Za tím účelem si vyžádal potřebné podklady k osobě stěžovatelky včetně hodnocení její pracovní morálky. To je postup zcela obvyklý a nelze mu vytknout žádné pochybení. Je pravdou, že právě na základě tohoto pracovního hodnocení dospěl okresní soud k závěru vyjádřenému ve výroku napadeného usnesení, že matka obviněného není řádnou pracovnící, a to vzhledem k neomluveným absencím, pro které s ní byl rozvázán pracovní poměr.

S tímto závěrem se však nelze ztotožnit, protože z vyjádření zaměstnavatele vyplývá, že absence se dříve u stěžovatelky nevyskytovaly a začalo k nim docházet až v souvislosti se vzetím mladistvého do vazby. Ostatně není důvod nevěřit vysvětlení změny pracovní morálky tak, jak je ve stížnosti matka mladistvého poskytla s tím, že nenašla jinou možnost, jak svého syna ve vazbě navštěvovat, když zaměstnavatel neprojevil pro stávající situaci pochopení. Závěr, který okresní soud k návrhu zaujal, není za tohoto stavu přesvědčivý a nelze se proto ztotožnit s tím, že by L. F. nebyla důvěryhodnou osobou.

Otázkou však je, zda matka obviněného L. F. je schopna dostát další zákonné podmínce spočívající ve schopnosti příznivě ovlivňovat chování svého syna a zaručit z jeho strany splnění povinnosti dostavit se na vyzvání k soudu či k vyšetřovateli a předem oznámit vzdání se z místa pobytu, jak je uvedeno v ustanovení § 73 odst. 1 písm. a) tr. ř. V této souvislosti totiž nelze pominout vyjádření o chování mladistvého Okresního úřadu v Mostě, referátu sociálních věcí, ze dne 23. 3. 1994, jež je obsahem

vyšetřovacího spisu a z něhož je patrné, že s mladistvým měla stěžovatelka výchovné problémy již krátce poté, co dokončil povinnou školní docházku. Jeho výchovu nezvládla, mladistvý ji neposlušal, toulal se, takže podala návrh na nařízení ústavní výchovy, který pak u jednání vzala zpět. K požadovaným a předpokládaným změnám v chování jejího syna však nedošlo, neměl zájem o zaměstnání a byl vyloučen z evidence uchazečů o zaměstnání. O tom, že dále bylo výchovné působení stěžovatelky na mladistvého zcela bez účinku, svědčí její další podaný návrh na umístění syna do ústavu. K tomu však nedošlo právě pro zjištěnou trestnou činnost a vzetí do vazby, a proto i tento nový návrh vzala matka zpět.

Z uvedených skutečností vyplývá, že právě nezpůsobilost příznivě výchovně mladistvého ovlivnit brání, aby návrhu matky mladistvého bylo vyhověno, neboť výchovné prostředky z její strany byly zcela neúčinné. Nelze tedy předpokládat, že za tohoto stavu by byla stěžovatelka schopna poskytnout záruku, jež by mohla být i vzhledem k povaze trestné činnosti, pro kterou je mladistvý stíhán, považována za dostatečnou, jak je zákonem požadováno. Proto krajský soud stížnost jako nedůvodnou zamítl. ?